

satte i Folketinget, nemlig den, at Udgifterne til Jernbanerne skulde afholdes ved Statslaan. Den højtærede Minister bebudede, at han vilde stille Ændringsforslag i saa Henseende. Jeg ser, at han er kommen bort derfra, han har ikke stillet noget saadant Ændringsforslag, og altsaa opgiver han at foranstalte Statslaan i saa Henseende, og det synes jeg ogsaa er rigtigt. Det synes mig ganske urimeligt, om Staten i Øjeblikket vilde gaa til at optage ny Laan, man maa kunne komme ud af det med de ordinære Indtægter og med, hvad der findes i Statskassen. Altsaa, hvis man medtager de Forslag, som overhovedet ere fremkomne fra den højtærede Finansminister eller fra den højtærede Regering i det hele taget, stiller Sagen sig ganske anderledes, saaledes som det ærede 2det Medlem for 2den Kreds ogsaa har anført, thi saa komme vi til et Underskud paa 15—16 Millioner Kr. og maaske mere. Til at dække dette have vi Statskassen, og det maa saaledes være den højtærede Ministers Mening, at dette Underskud skal dækkes af Statskassen. Den højtærede Minister har altsaa Ansvaret for, at disse Forslag ere fremsatte her, og maa ogsaa ønske, at de skulde gennemføres, siden Regeringen er kommen med dem, og er altsaa villig til paa næste Aars Finanslov at tage et Underskud paa 15—16 Mill. Kr. Jeg forstaar dette, da Statskassen er saa overordentlig rig i dette Øjeblik. Den højtærede Finansminister har oplyst dette i Gaar, at Statskassen vil opvise omtrent den samme Indtægt nu ved Marts Maanedes Slutning, som den opviste ved forrige Finansaars Slutning, nemlig henimod 46 Millioner Kr. Jeg vil kun sige, at naar den højtærede Minister oplyser dette, kommer han i Modstrid med sig selv. I Folketinget bemærkede han nemlig paa Foranledning af en Debat, som en æret Meningsfælle af mig rejste, at Statskassens Beholdning vilde gaa overordentlig ned i det indeværende Finansaar, og at der vilde ikke være Tale om at komme saa højt op, som den havde været, og nu vilde der vise sig en klækkelig Nedgang. Men nu viser det sig til Trods for den højtærede Finansministers Spaadom, at Statskassen endnu indeholder den samme Sum, som for et Aar siden. Det er jo altsaa lykkeligt, at Statskassens Beholdning er saa betydelig, med Reservefonden — der er jo ikke stor Forskel paa Kassebeholdningen og Reservefonden — er den

oppe paa 60 Millioner, at den kan bestride det store Underskud, som kommer, naar de Love gennemføres, som den højtærede Finansminister og de øvrige Ministre i dette Øjeblik have forelagt for Rigsdagen, og som de maa ønske at faa gennemførte.

Jeg har ikke her medregnet noget, som jeg nu kommer til, nemlig den Mulighed, som den danske Stat har for at tage noget gennem den Bankgaranti, som vi vedtog her i Rigsdagen for kort Tid siden. Jeg ved ikke, om den højtærede Finansminister endnu har den Mening, at denne Bankgaranti ikke vil blive effektiv, og at Staten vil slippe uden noget Tab i saa Henseende. Jeg maa maaske for mit eget private Vedkommende sige, at jeg saa med stor Mistillid paa hele denne Foranstaltning, og jeg havde ved Sagens første Behandling Lejlighed til at sige den højtærede Minister, at Ansvarret maatte ganske lægges paa ham. Der var efter min Mening ingen her i Rigsdagen, der kunde gennemskue — i alt Fald kunde jeg det ikke —, hvad egentlig dette betød, hvor meget en saadan Foranstaltning betød for Landet og for Staten og hvor begrundet det var at gaa til et saa usædvanligt Skridt, som denne Bankgaranti i Virkeligheden var. Den højtærede Finansminister tog Ansvarret paa sig og har altsaa ment, at dette var nødvendigt. Samtidig sagde den højtærede Minister, at han mente, at det kun var en Bankkrise, og at det var ikke en Krise, der gjaldt Erhvervslivet. Jeg tror ikke, at den højtærede Finansminister har Ret deri, jeg troede det ikke den Gang, og jeg tror det mindre nu. Jeg har hørt det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Bramsen) og det ærede 2det Medlem for 10ende Kreds (Frijs) fremkomme med Udtalelser i Gaar, som i Virkeligheden tyde paa, at begge disse ærede Medlemmer ere af den Mening, at den Krise, som vi da begyndte paa, angriber mere end nogle københavnske Banker. Og om det da var heldigt at gaa til et saa usædvanligt Skridt og lige straks at engagere Staten saa stærkt overfor Bankerne, maa den højtærede Finansminister bære Ansvarret for. Jeg vil haabe for Landets Skyld, at vi ikke komme til at fortryde det, saa at det ikke til Slut viser sig, at det havde været bedre at lade Sagen gaa sin Gang paa dette Tidspunkt og ikke gribe ind, naar man alligevel ikke kunde frelse det, man vilde frelse. Men naar den højtærede Minister den Gang slog paa, at det særlig